

но страдание поради правенето на думи, женствено в болките си като от раждане.

Професията “лирик” принуждава към комуникация с някакви наистина други, изяждащи и изпиващи незаклученото в кръга на автовъзпроизводството си тяло (*V, 161*). Изтръгването на своето си от ръце и памети, прибирането му в “мене”, събирането със себе си е разиграно като възможно и случило се не само в алегорическото писмо на “Песен на песента ми”. “Чудовище” е още един запис на същото. Родено от самотата на мъжа, отблъскващото срамно и гнусно дете е също самота, любенето с нея е любене със себе си, сътворяване на себе си... и така до безкрай, до всяко отново ново желание за среща с “мен самия”, за себе(пре)създаване. Сатаната имаше само своя дъщеря, от баща си тя имаше син, от сина си - изроди-псета, които могат да се връщат в утробата ѝ и отново да излизат, когато си поискат. [Чудо виште] - заради фокусите с името на Мина (*Мина. Тя мина*) съм склонна да смятам, че места от поетстването на Яворов (не само на Румен Леонидов) се управляват от игри в рамките на лексемата: напр. “Небе...” в началото на “Видения” е потривало и заради възможността да бъде чуто като “не бе”, - та “Чудо вижте!”: постижима е обратимост на необратимото. Не човекът е в света, светът е в човека, може да се изскача от себе си и да се влиза обратно, роденото може да се приюти в родителя, любовта между тях двамата може да създава други неща, размножаващи-повтарящи баща си, вместиращи още и още негови двойници в него самия<sup>7</sup>. Езикът може да се завръща в изговорилия го, би било добре да се пише за себе си, да се създава от мен за мен.

---

7. Сигурно е симптоматичен в обръкванията си преразказът, който прави В. Василев на “Чудовище” - твърде трудно му е да реши кое в кое е поместено сред този свят, кое - според неговите норми на пространството - е “вътре” и кое - “вън”: “...във всички останали [писески] той е явен и демонично устремен. Освен изброените - и “Чудовище си ти, чудовищно дете на престъплението и позора”, дете човекът, по-точно, земното в човека е зашриховано в най-черни краски: последният е възплътен в един хиперболизиран образ - огромно чудовище, което като змия се е впило в земята и в което стои, вградена в каменен зид, душата. Но как би желал да проникне вътре и как би го приласкал живота [краткият член - авторски] плът и дух на самотата - следва веднага вторият момент, отстъплението”. Вж. Василев, В. Поет на нощта. В: Студии, статии, полемики. С, 1992, с. 199-200.